

FŰ, FŰ (ÉS MINDEN)

BRASNYÓ ISTVAN

SZURDOKVÖLGY

Szalag, keskeny vashíd,
s az útról a kecskék
itt letérnek, zuhanva.
És lenn, bogáncsok piros lapjai
között
fiúhangok. Halászsas
árnyéka metszi a születést,
és átsuhan.
Itt nem sikerül keresztültörni,
eltörölni rengeteg
nyomuk nincs mód,
sem halál.
Csak a füttyögés kúszik
és a kígyók ostora —
semmi sem kerülheti el
figyelmedet: még lezárt szem.
Tükörbe vakuló
arcod szürkés
hamuból — és rézsút
a legelésző kancák.

REGGELRE HÁLÓJA LEHULL

Az évek
ágyunkban melegszenek,
vesszőkosárban,
bőrüinktől langyos
takarók közt:
évek.
Hajnalra eső.
A nyitott házba paskol,
és szorosabbra
húzzuk magunkon nyirkos
takarónk.

Az ujjak széjjel-
feszülnek, és jó kőhidegen
a kosár:
és odakinn, miképp
várjuk is,
a kakasszó háromszor
felzúg —
ki,
csupa ín s ideg lábszár,
az árban derékig
csatangolókéi: elárultattak;
egy csillag röpdös még
tükrünk körül csak,
arcunkon az
kaszabol.
Most tűnik fel a sirály,
mely éjjel a nap-
világgal szembe fordul, amíg
le nem hull hálója
a vízen, a sirály
a derengésben
és magasan,
hol cibál a fény,
a fény-
csatornán, ím, alábukik.

MIKOR A HÁZAT ELHAGYTUK

A küszöbíg
csak lábujjhegyen.
Kijelölt helye a kulcsnak
nincs tovább, amely
mától kézről kézre jár:
az ajtót te zárd be,
és ne nyisd ki többé.
Míntha semmire sem
lenne szükségünk innen,
minden úgy marad,
ahogy volt, érintetlen.
Ősztől béreltük, kerttel
együtt. Ablakunk
a vasútra nézett;
most lefüggönyözve,
s ott benn sohasem
gyullad már lámpafény —
csak a karbidlámpánk
szorongatja kezében
a szomszéd.

A Z E R E D E T N É L

Ki számlálja majd össze
törött
edényeinket, melyeknek
özöne lépten-nyomon utunkba
téved?
Az edényeket agyagból, s
másból, mert
éppúgy formálható?
És azokat,
melyek a nagy háborúk
előttről valók, és azokat,
melyeket még elásni sem
volt időnk:
a svábföldi porcelánokat
s a hazai gőlöncsér-
munkák ezreit?
Ki számlálja majd össze
az okokat,
melyek alatt a gyémánt
összeroppan, melyek
a márgát őrölték,
és fejtették fönn a sziklát
a kőbányában?
A válasz, feltételezhető,
sohasem késhet:
már tudja az,
ki agyagtól ragacsos
ujjait csupasz s
fázós bőrében megtörölte
kívül a tűz fénykörén.

V I R Á G K O N Z E R V D O B O Z B A N

Idegen utak sara,
másféle léptek.
A krétafehér
szántók felett búbos
banka röppen keresztül
az esőn, ezüstlapon
út pontnyi sebet.
És odafönn,
ahol most leálltak a gépi
fűrészek,
munkások árnyéka távolodóban,
a sűrűbe vetve.
Az ázott ruhát a székre
dobod, és szomorú
vagy; megvásároltad
a szomorúságot,
mint silány holmit.

De vége a napnak.
A lovak hátán füstölnek
a csöppek, a legelő
áttetsző, akár az üveg.
A bádogeresz alatt korcs
virág nyitja ágait
a felhőkre; te széjjeltárod
kezed.
Még felhajtunk valamit,
mielőtt lerúgnánk átázott
bakancsunk, már túl álmosan:
és bentről
olcsó kölni szaga leng
ki az óraláncon.

MIelőTT KIÁLTHATSZ: FÖLD, FÖLD!

A barna fal, hol megtörnek
az üvegtáblák, kifut
messze, elszakadófélben
vagy —
A két ujjfelület
kémseli a langyos por
sikamlósságát.
Nyelvre a kiáltások íze:
a sós — ismétlődő napszak,
most újból hallani, össze-
cseng benne
a réz és a vas.
E hely az, ahol a csontok már
tudják
végső helyük.
A gondolatot még
nem sejteni, a gondolat
a csuklók kelyhében;
előbb a tévedés.
Előbb,
és aki majd megszületik —
nem a hős,
nem a kaland, a bátor,
és a mindeddig magányos.
Akkor rátapint ugyane két
ujj:
errefelé mi az igazság,
hogy mi is az.

SZILVAFÁK AZ ÚTON

Most
a domb alá behajlanak;
az idő függőleges:
szél,
utolsó őszi nap.
A falakat
avar borítja, és kinn,
a legelőn, feltörnek
a fekete források
meg a vakondhullák.
Ahogy a kútra megyek
a vályún a szamár
tépi már nyelvével a zöld
moszatot.
Majd a ködről álmodni —
fönn, a tető alatt
gyökeret ver a föld,
és sohasem szűnik
a kopogás.
A szilvafák az úton,
s emiatt, a vályogfalban
mehúzzák a határt.

FELÜL A VÍZ VONALÁN

De ne feledkezzünk
meg
a folyami uszadékról;
a homokfövény telis-tele
jelképeinkkel:
sohasem a nyomok,
csak a sejthető mozgás
az, ami minduntalan szembe-
ötülőbb lényeges
kategóriáknál.
Ceruzacsonk, fakéreg, műanyag-
darabkák
frissen
a beléjük tapadó hal-
ivadék szagától.
Holnap már más
irányt vesz minden
régii tetthelyek peremvonalán
s hűlt helyéről sikolt:
mindig s esetenként többre
becsülhetjük a váratlan
crótt, amíg tétovázunk.

Túlán,
fekete korongján forog
a mennybolt,
és egy pillanatra sem
halogatható, hogy eszméljünk:
a csónakok bármely
időben ott állhatnak
már bevetésre készen.

A S E R E G

És hogy a cserjések már
nem eléggé tágasak —
érthető,
s a kőház pupillája is
beszűri a füstöt;
melléje még állandó
szélverés.
Most van itt a pillanat:
a zegzugból a sűrűbe
átportyázni.
Aztán lejjebb a városok
— a néptelen téren
ablak csapódik,
és a hideg sziklákon már
aláfolyt a bor.
Mikor megérkezünk,
tépetten és mezítlábasan:
a vándorló test egy-egy
sajgó tűzcsomó.
De a lélek még úton van,
a part felé
hullámról hullámra,
mikor megérkezünk a köd alatt.

F Ö N N A H A T Á R D O M B O N

Elérem a kezed,
hogy biztosabb éjszakát
leljek.
Az ablakrácson túl
árad
a tenger, és a kotorékok
mélyén átázik mind
a bogáncsvacok, s fölénk
ekkorra nyers
fű terül. Az
ablak,
s a négybe osztott Tértség;
amint hol közelebb, hol
távolabb a vakolatra csap
két kéz.

Lenn
még bajlódnak a megrakott
szekerek körül:
messzebb keskeny fénysávot
vet
a viharlámpa,
az éjszaka még felnyitottan,
akár a dió, kereng.
Tompán kaffognak a fákra
az alatt lakók; szemükbe
hajló nádszálak
— a távolság
feszülő számszeríja nyilaz
kócsagot, havat.